

Aksel Møller: Somme tider har man jo egentlig grund til at være godt tilfreds med, at folk ikke altid får deres hedeste ønsker opfyldt. Jeg kom til at tænke på det, da disse lovforslag blev fremsat. I 1945 stillede socialdemokratiet sig jo noget anderledes over for forsikringsvirksomheden, end det ærede medlem hr. K. Axel Niensens tale i dag erindrer os om. Det var dengang, partiet skrev den lille bog, som hedder „Fremtidens Danmark“. Jeg har et eksemplar med; det er ét ganske værdifuldt eksemplar, det er med dedikation. „Med venlig hilsen, Jens Otto Krag“, står der i det. Da var socialdemokratiets stemning over for forsikringsvæsenet den, at det skulle samles på nogle få statslige og kooperative virksomheder, for, mente man, på den måde kunne samfundet få kontrol over det milliardbeløb, som programmet „Fremtidens Danmark“ siger forsikringsselskaberne administrerer. Lad os være taknemlige i dag, alle i det høje ting, for, at det altså ikke dengang var politisk muligt at virkeliggøre dette program.

En af grundene til, at det ikke var politisk muligt at realisere en sådan teori, var vel egentlig den, at vort forsikringsvæsen i det store og hele er en sund løsning af forsikringsopgaverne i Danmark og i det danske folk. Den omstændighed, at der efter en kommissionsbehandling, som har været dygtig og meget grundig, foreligger så få forslag, som det faktisk er tilfældet, til ændringer i den nugældende forsikringslovgivning, som jo da i alt fald har flere årtier på bagen, er jo en kompliment til den måde, hvorpå forsikringsvæsenet i Danmark er organiseret, og til den måde, hvorpå det virker. Vi kunne godt i det store og hele have klaret os med den lovgivning et stykke tid endnu, men på den anden side har jo den økonomiske udvikling i alt fald på ét område sat et vigtigt spørgsmål vedrørende denne lovgivning på dagsordenen nu. Det er vel også netop dette spørgsmål: hvilke midler der skal kunne anses for at være i stand til at dække forsikringsfonden, der har været så påtrængende, at det har sat kommissionsarbejdet i gang og har ført til de forslag om ændringer i den gældende lovgivning, som de foreliggende lovforslag er udtryk for. Men det er jo en udvikling, som ikke er dikteret af

forsikringsvirksomheden i Danmark; den er dikteret af den almindelige økonomiske udvikling. Den realpolitisk eller, om man vil, realøkonomisk mest betydningsfulde ændring i disse lovforslag — både det om forsikringsvirksomhed og det om tilsyn med pensionskasser — er jo, at man vil indrømme en større smidighed, en større frihed i dispositionerne ved anbringelse af forsikringsfondens midler. Var ikke det problem dukket op, kunne vi uden videre have sagt, at det går såmænd nok med den lovgivning, vi har.

Dermed er ikke sagt, at der ikke samtidig er indføjet en række i og for sig fortræffelige forbedringer; det drejer sig imidlertid mere om løsningen af praktiske problemer end om ændringer i de faktisk bestående forhold. Jeg kan tilføje vedrørende de minima, det mindstemål af kapitalkrav, man hidtil har stillet ved starten af forsikringsselskaber, at også her er det den økonomiske udvikling, der har dikteret, at man nu finder det praktisk og fornuftigt at forandre minimalkravene, forhøje den kapital, der bør være til stede ved starten af forsikringsselskaber.

I og for sig kunne man vel egentlig sige, at dermed havde man omtalt de væsentligste ting i disse lovforslag — og jeg vil gerne have, at man skal opfatte det, jeg har sagt om lovforslagene, sådan, at mit parti er velvilligt indstillet og i et udvalg vil hjælpe den højtærede minister til at få lovforslagene gennemført så hurtigt, som det lader sig gøre, når vi nu skal vende hver enkelt paragraf i hånden under udvalgsarbejdet — men jeg vil dog alligevel, når jeg nu er kommet herop, falde for fristelsen til at gøre nogle få bemærkninger yderligere.

I 1952 var man jo inde på tanken om større dispositionsfrihed ved anbringelse af forsikringsfondens midler. Dengang blev man stående ved 10 pct., nu har man foreslået 15 pct., og jeg har den opfattelse, at dette i og for sig ikke er et tal, som er fastslået eksakt med al en sagkundskabs muligheder for at motivere det. Man kunne vel sige, at der her er udøvet et skøn, og jeg går ud fra, at dette skøn kan drøftes i folketingsudvalget. Vi har jo været igennem en periode, hvor man godt kunne ønske sig at forsikringsmidler i en noget større